

၇၉

ချစ်ခြင်းရာဇဝင်
တွင်စေမည်

အပိုင်း-၁

ယခု စကြာဒီပမင်းတရားကြီး အုပ်စိုးစဉ် ...

ယနေ့သမီးဖြစ်သူ အမရာဒေဝီလေး၏ အသက် ဆယ်နှစ်ပြည့် မွေးနေ့လေး ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အစစအရာရာ ဆင်းရဲနံ့ချာသူမို့ ကောင်းစွာ မပြင်ဆင်ပေးနိုင်ခဲ့ပါ။

တဲအိုလေး အပြင်ဘက်သို့ ကြည့်ကာ အပေါင်းအဖော်များနှင့် မြူးထူးစွာ ဆော့ကစား နေသော သမီးဖြစ်သူကို...

"ဒေဝီ သမီး"

အသံပေး ခေါ်လိုက်သည်။

"လာပါပြီ အမေ"

အရောင်အဆင်း ကင်းမဲ့ နွမ်းလျလျ အဝတ်အစားကိုသာ ဝတ်ဆင်ထားရသော ထိုသူတို့မှာ မင်းပြစ်ဒဏ်သင့်ထားသော ကျွန်လူတန်းစားများ ဖြစ်ကြသည်။ ငယ်ရွယ်လွန်းသော ထိုကလေးလေး ကတော့ နားလည်မည်မဟုတ်။

"ဒီနေ့က သမီးလေးဒေဝီ ဆယ်နှစ်ပြည့် မွေးနေ့နော်"

"ဟုတ် ... အမေ"

"ဘာလိုလိုနဲ့ အမေ့သမီးလေးတောင် ဆယ်နှစ်ရှိခဲ့ပြီ"

ညစ်ပေနေသော ပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို ဆွဲညှစ်၍ အမြတ်တနိုးလေး ဆိုလိုက်သည်။

"အမေ"

"ပြောလေ သမီး"

"သမီးသိချင်တာလေး တစ်ခုရှိတယ် အမေ ပြောပြပါလားဟင်"

"ဘာများလဲ ပြောလေ ... အမေသိသလောက် ပြောပြမှာပေါ့"

စီးထုပ်ထုပ် ဆံကေသာလေးကို ပွတ်သပ်ရင်း သမီးမေးခွန်းကို ခွင့်ပြု စေလိုက်သည်။

"ရွှေမြို့တော် ဆိုတာ ဘာလဲ အမေ"

သမီးဖြစ်သူ စကားကြောင့် အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကာ သမီးဖြစ်သူ၏ ပခုံးလေးကို လှုပ်ယမ်းရင်း...

"ဒါကို ဘယ်က သိတာလဲ ဒေဝီ ... ဘယ်သူ့ဆီက ကြားတာလဲ ရွှေမြို့တော်ဆိုတဲ့ စကားကို နောက်များဆို နှုတ်ဖျားက ထွက်တောင် မထွက်မိစေနဲ့"

ဒေါသသံလေး ယှက်နေသော အမေ့စကားကြောင့် ဒေဝီလေးမှာ မျက်လုံးလေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နှင့် နားမလည်နိုင်ပဲ ဖြစ်နေသည်။

"သ သမီးက ... သိချင်ရုံလေးပါ အမေ နောက်ဆို ... မ မမေးတော့ပါဘူး အီး ဟီး ဟီး ... မမေးတော့ပါဘူး"

မိခင်ဖြစ်သူ၏ ဒေါသကြောင့် ဝမ်းနည်းအားငယ်ကာ ငိုရှိုက်လာသော ဒေဝီလေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသိမ်းကာ တိတ်တိတ်ကလေး မျက်ရည်ကျမိသည်။

"တိတ်တိတ် မငိုရဘူးနော် မွေးနေ့မှာ ပျော်အောင် နေရတယ် တိတ် ... အမေ မအော်တော့ ပါဘူးကွယ် အမေ့ သမီးလေးရယ် ... မငိုပါနဲ့တော့နော် လိမ္မာတယ် အမေ့သမီးလေးက"

ကျလာတဲ့ မျက်ရည်ကို သုတ်ရင်း သမီးဖြစ်သူကို ချောမြူ နေလိုက်သည်။

"ကဲ မွေးနေ့မှာ အမေလည်း ဘာမှတော့ မပေးနိုင်ဘူး ဒီယာဂုလေးတော့

အရသာ ရှိမှာပါ သစ်သီး ယာဂုလေ"

"သမီး သဘောကျတယ် အမေ"

နို့ယာဂုလေး တိုက်ချင်ပေမဲ့ အသပြာ မလုံလောက်သဖြင့် တောထဲမှ သစ်ဥသစ်ဖုများဖြင့်သာ မွေးနေ့ညစာ ချက်ကျွေးခဲ့ရသည်။ တကယ်တော့ သမီးလေးကို ဒီလို ကျွန်လူတန်စားထဲမှာ မရှင်သန် စေချင်ခဲ့ရိုး အမှန်ပါ။

လူတကာ ရွံမုန်းတဲ့ ဘဝမျိုး။ ခက်ခဲလှသော ထိုဘဝမျိုးမှာ တစ်နေ့ အရွယ် ရောက်လာလျှင် ဒီသမီးလေး ခက်ပေတော့မည်။ ယာဂုကို အရသာ ရှိစွာ သောက်သုံးပြီး...

"အမေ သမီးအိပ်ချင်ပြီ"

"ဟုတ်ပြီ"

သမီးဖြစ်သူ၏ လက်လေးတွဲကာ အနောက်ဘက် ယိုင်နဲ့နဲ့ တဲလေးထဲ ဝင် လာလိုက်သည်။ တဲကျဉ်းကျဉ်းလေးက သားအမိ နှစ်ဦးအတွက်တော့ ခက်ခဲလှသည် မဟုတ်ပေမဲ့ အဆင်ပြေရှာသည်။

ကြမ်းပေါ်ပဲ အိပ်ချလိုက်ကာ အမေ့ပေါင်လေးပေါ် ခေါင်းလေးအုံး၍ မျက်လုံးလေး မှိတ်ထား လိုက်သည်။ ကျိုးတိုးကျဲတဲ ထရံပေါက်က ညအ မှောင်ရောက်ပေမဲ့ လအရောင်က တိုးဝင်နေဆဲ။ ထိုအိမ်လေးက အလင်း မပြတ်ချေ။

"အမေ"

ကောင်းကင်ကို ငေးမောရင်း ခေါင်းလေးပွတ် ချောသိပ်နေသော အမေ့ကို ခေါ်လိုက်သည်။

"ရွှေမြို့တော်နဲ့ သမီးတို့နဲ့က ဘာတွေကွာလဲဟင်"

မေးခွန်းလေး မဆုံးခင် ထပ်အဆူခံရမည်စိုး၍ ထင်သည် မျက်လုံးလေး

အသာ ပိတ်ထားသည်။

ထပ်မံဆူချင်တော့ပြီ။ သမီးအတွက် ဘာမှမပေးနိုင်ပေမဲ့ တစ်ချိန် လူ့လောကအလယ် တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေခဲ့မယ့် သမီးအတွက် အတတ်ပညာ မဟုတ်တောင် အသိတော့ ရှိနေရမည်လေ။

"သမီး ... အမေ ပြောပြမယ်နော်"

"အမေ တကယ် ပြောတာနော် ... တကယ်"

မျက်လုံးလေး ဖွင့်လာကာ ဝမ်းသာသွားပုံရသည်။ အပြီးလေးနှင့် မေးလာ တော့... ခေါင်းလေး ညိတ်ကာ အဖြေ ပြန်ပေးလိုက်သည်။

"ရွှေမြို့တော် ဆိုတာ အရမ်းကို မြင့်မြတ်တဲ့ နေရာပဲ သမီးရဲ့ ... ဒီလို အမေ တို့နေတဲ့ နေရာနဲ့ ဘာမှ မသက်ဆိုင်ဘူးကွဲ့ ရွှေမြို့တော်မှာ အမေတို့လို လူဆင်းရဲတွေ မရှိဘူး တဲအိုပျက်တွေ မရှိဘူး"

"ဟင် အဲဒါဆို ဘာတွေရှိတာလဲ အမေ"

သမီးဖြစ်သူ မေးခွန်းကြောင့် တစ်ချက်ပြီးကာ...

"ဒီတိုင်းပြည်ကြီးကို မင်းလုပ် အုပ်ချုပ်တဲ့ ပြည့်ရှင်မင်းတရားကြီး နန်းတော်က ရွှေမြို့တော်မှာပဲ ရှိတာ ... အလွန်မြင့်မြတ်တဲ့ မင်းကြီး တစ်ပါးပေါ့"

"ပြည့်ရှင်မင်းတရားကြီး ဟုတ်လား အမေ အဲဒါကရော ဘာကိုပြောတာ လဲ"

"ဒီတိုင်းပြည်ကြီး စစ်မဖြစ်ရလေအောင် စစ်ဆိုတာ ဒီမှာဖြစ်တဲ့ ရန်ပွဲသေး သေးလေး မဟုတ်ဘူး ဒေဝီလေးရဲ့ ဓားတွေ လက်နက်တွေနဲ့ ဆင်းစီးမြင်းရုံ တိုက်ခိုက်ကျတဲ့စစ် အဲဒီလို စစ်တွေ မဖြစ်ပွားအောင် ထိန်းချုပ်ပေးနိုင်တဲ့ မင်းကြီးပေါ့ ... ပြည်သူတွေ ဆင်းရဲ မွဲငတ်နေတာတွေကို ကူညီ ထောက်ပံ့

ပေးတယ် ဘယ်အရာကိုမဆို တရားမျှတမှုနဲ့အညီ ကျောသားရင်သား မ
ခွဲခြားပဲ စီမံ အုပ်ချုပ်တဲ့ ဘုရင်တစ်ပါးပေါ့ ... အဲဒါကကို မြင့်မြတ်တဲ့ ပြည့်
ရှင်မင်းကြီးလို့ ခေါ်မှတ်စေတယ်"

အမေ့စကားကို မျက်တောင်မခတ်တမ်း ငေးကြည့်ကာ စိတ်ဝင်တစား
ဖြစ်နေသူ အမရာဒေဝီ။

"ဒါဆို အဲဒီ မင်းတရားကြီးက တန်ခိုးရှိတာပေါ့နော်"

"မဟုတ်ဖူး သမီးရဲ့ မင်းကြီးက နတ်တို့လိုတော့ တန်ခိုးအစွမ်း မရှိဘူး
ကွဲ့... ဒါပေမဲ့ လက်ရုံးရည် နှလုံးရည်နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ မင်းတို့ တတ်အပ်တဲ့
ပညာတွေ တတ်မြောက်တဲ့ မင်းမြတ် ပေါ့ကွယ်"

"သမီး မြင်ဖူးချင်တယ် အမေ"

သမီးလေးကို ငုံ့ကြည့်ကာ...

"မှတ်ထားနော်သမီး ... ရွှေမြို့တော်ကိုလည်း မသွားနဲ့ ... မင်းကြီးကို
လည်း မော်မကြည့်နဲ့ မင်းချင်းတွေနဲ့လည်း မပတ်သက်နဲ့ အမေ့ အမှာ
စကားကို သမီးမမေ့ပါနဲ့"

အမေ့ စကားကြောင့် ခေါင်းလေးညိတ်ပေမဲ့ ရွှေမြို့တော်ကြီးကိုတော့
စိတ်ကူးနဲ့ ပုံဖော် ကြည့်နေမိသည်။

"သမီးဒေဝီ"

"ရှင်"

"သမီးကို ရွှေမြို့တော်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဖြစ်ရပ်မှန်လေး တစ်ခု ပြောပြ
မယ် နားထောင်မယ် မဟုတ်လား"

"ဒါပေါ့ သမီး နားထောင်မယ် အမေ"

အမရာဒေဝီ၏ မိခင်ဖြစ်သူ (အလင်္ကာမယ်)သည် ကောင်းကင်ထက်သို့

မော့ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်သည်။

ထိုအပြုံးကို ဒေဝီမေ့တော့မည် မဟုတ်။ အရည်လျော့နေသော အမေ့ မျက်နှာပေါ်က မှိန်ဖျော့ဖျော့ အပြုံးတွေက သိပ်မလှပခဲ့။ ထိုညလေးမှာ ပြုံး တဲ့ အပြုံးကတော့ ဒေဝီဘဝမှာ အလှဆုံးဟု ခေါ်ရလိမ့်မည်။

နောက်ဆုံးတော့ လင်္ကာမယ် ပြုံးဖြစ်ခဲ့သည်။ နာနာကျင်ကျင်နဲ့ပေါ့...။

လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ငါးနှစ်က အတိတ်ဆီသို့.....

လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ငါးနှစ်က အတိတ်ဆီသို့...

ရွှေမြို့တော်၌ မင်းရဲဒီပ မင်းတရားကြီး အုပ်စိုးစဉ် အချိန်အခါပေါ့။

ရွှေမြို့တော်၌ သိပ်ကိုလှပတဲ့ အလင်္ကာမယ်ဆိုတဲ့ အလှဒေဝီ မိန်းကလေး တစ်ဦးလည်း ထိုမြို့တော်ကြီးအတွင်း နေထိုင်လေသည်။

ရွှေရောင်အတိ ပြည့်စုံသော ဝါဝင်းဝင်း အသားအရေ နက်မှောင်ကေသာ ရှည်လျားသော ကြောင့်လည်း ရွှေမြို့တော်ရှိ လူပျိုသားများ ဝိုင်းဝိုင်း လည် ခဲ့ရသည်။ ဖော့ဖယောင်းသဖွယ် လှပ သွယ်လျသော လက်ချောင်းလေးများ နှင့် လိုက်ဖက်စွာ ပုံစံတူ ပန်းချီ ဆွဲရာတွင်လည်း သူမတူအောင် တတ်ကျွမ်းသည်။

တစ်နေ့...

"အလင်္ကာမယ် ... ပြည့်ရှင်မင်းကြီးရဲ့ အမိန့်တော်ပါတယ် နာခံစေ"

အိမ်အရှေ့မှ မင်းချင်းများ၏ အမိန့်သံကြောင့် အိမ်အရှေ့ ပြေးထွက်ကာ အမိန့်တော် ခံယူလိုက်သည်။

"ယနေ့ မွန်းတည့်ချိန် နန်းတော်အတွင်း မင်းကြီးကို အခစားဝင်ရန် ဘုရင့် အမိန့်တော်"

မင်းချင်း အမိန့်အဆုံး အလင်္ကာမယ် တုန်လှုပ်သွားသည်။

မင်းပြစ်မင်းဒဏ် သင့်ရန်လည်း ဘာကိုမှ မကျူးလွန်ထား ဖခင်အိုကြီးကို ပြုစုကာ လူကုံထံတွေကြား ပုံတူပန်းချီဆွဲကာ အသက်မွေးနေသူ။

အလင်္ကာမယ်၏ ပန်းချီတစ်ခုလျှင် အသပြာတစ်ထောင် ကျသင့်သဖြင့် တော်ရုံ လူတန်းစားက အလင်္ကာမယ်အနား မကပ်နိုင်ပေ။ တိုင်းတစ်ပါးမှ မင်းညီမင်းသားများ လူကုံထံများမှ သာလျှင် အလင်္ကာမယ်၏ ပန်းချီကို ရကြသည်။

မွန်းတည့်ချိန်ပင် ရောက်တော့မည်။ ရင်တွေလည်း တုန်နေသည်။ စိုးထိတ်မှုများနှင့် ခေါင်းလေး ဖြီးနေတော့ လက်က နံဘေးရှိ အလှပြင်ခွက် လေးကို တိုက်ကျသွားသည်။

"တောင်းပန်ပါတယ် မမလေး တောင်းပန်ပါတယ်"

အလင်္ကာမယ်အား အလှပြုပြင်ပေးနေသူ အထိန်းတော်လေးမှ တောင်းပန်ရှာသည်။

"ရတယ် မယ်သူဇာ ... အစ်မတော်လက်နဲ့ တိုက်မိသွားတာပါ ... ဒါနဲ့ မယ်သူဇာ ... အစ်မတော် ပြည့်စုံပါရဲ့လား"

"ဟုတ် ဟုတ် ပြည့်စုံပါပြီ မမလေး"

လှပကြော့ရှင်းစွာ ဝတ်စား ပြင်ဆင်ပြီး နန်းတွင်းမှ လွှတ်လိုက်သော နန်းတွင်းသူများနှင့် ရွှေနန်းတော်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

ယနေ့က ပထမဆုံး ရွှေနန်းတော်ထဲ ဝင်ဖူးခြင်းပါ။ ရွှေရောင် လုံးပတ်များ နှင့် ခမ်းနားစွာ ဖန်သား နန်းတော်အလှများ။ အလင်္ကာမယ်ကို ရူးလောက်အောင် နန်းဆောင်များက ဆွဲဆောင် နေသယောင်။ လျှောက်လမ်း တစ်လျှောက် နန်းစောင့် စစ်သည်များနှင့် လုံခြုံရေးလည်း တင်းကျပ်

ထားသည်။

"မမလေး ဝင်သွားလိုက်ပါ"

"အရှင်မင်းကြီး အလင်္ကာမယ် ရောက်ရှိပါပြီဘုရား"

"ဝင်ခွင့်ပြုတယ်"

အဆောင်တော်ထဲမှ သြဇာအာဏာ အပြည့်နှင့် ခပ်သြသြအသံက အလင်္ကာမယ်ကို တုန်လှုပ်စေသည်။

ရွှေရောင် ဧရာမ တံခါးကြီးနှစ်ချပ် ပွင့်လာကာ အလင်္ကာမယ်ကို ဝင်ရန် စေခိုင်းနေသည်။ အလင်္ကာမယ် တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းဝင်လာတော့ ။

"အို ... အရှင်မင်းကြီး"

ပလ္လင်ထက်၌ ခန့်ညားစွာ ထိုင်နေသော မင်းကြီးအား ဝပ်တွားကာ ခစားလိုက်သည်။

"အလင်္ကာမယ် မိန်းကလေး ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်ကို မော်ဖူးစေ"

မဝံ့မရဲလေး မော်ဖူးလိုက်တော့ ဘုရင့်ပလ္လင်ဘေးမှ မင်းဝတ်မင်းစားနှင့် အလင်္ကာနှင့် ရွယ်တူ ရှိမည့်ဟန်တူသော လူတစ်ဦးကြောင့် အလင်္ကာ နှလုံးရပ်မတတ် ဖြစ်သွားသည်။

"ငါ့ကိုယ်တော်မြတ် အခစား ဝင်ခိုင်းရခြင်း အကြောင်းအရင်းက ငါ့ကိုယ်တော်ရဲ့ သားတော် စကြာဒီပရဲ့ ပုံတူပန်းချီကို ဆွဲစေဖို့ပဲ"

ဘုရင်မင်းမြတ် စကားကြောင့် အလင်္ကာမယ် အထိတ်တလန့်နှင့် ...

"အရှင်မင်းကြီး ကျွန်တော်မျိုး ရွံ့မိပါတယ် ဘုရား ... ကျွန်တော်မျိုးမလက်မခံကြောင်းပါ ဘုရား"

အလင်္ကာမယ် လက်မခံနိုင်ပါ။ တစ်ချက် မှားယွင်းရုံနှင့် ဖခင်အိုကြီးရော မိမိပါ အာဏာ ပါးကွက်သားများ၏ ဓားစက်အောက်၌ အသက် ပေးသွားရ

လိမ့်မည်။

"ငါ့ကိုယ်တော် အမိန့် နာခံစမ်း ... ဖခင်အိုကြီးရော အမိပါ မင်းပြစ်ဒဏ် သင့်ချင် သလားဟေ့"

"ကျွန်တော်မျိုးမ စိုးရွံ့မိကြောင်းပါ"

အလင်္ကာမယ် လက်ခံလိုက်ရသည်။ မင်းကြီးအား မော်ဖူးရင်း တစ်ဖက်မှ သားတော်ဖြစ်သူ စကြာဒီပအား အကြည့်ရောက်သွားစဉ် နှစ်လိုဖွယ် ပြုံးနေသော ထိုအပြုံး...

ထိုအပြုံးက ဧကရာဇ် အပြုံးပါလားလေ...

ကျွန်းသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော နာမည်ကြီး သတင်း မွှေးလွန်းလှသည့် ကျွန်းနန်းဆောင်သို့ ယနေ့ မနက်ပင် အလင်္ကာမယ် ရောက်ရှိခဲ့လေပြီ။

"အဟမ်း"

တခမ်းတနား ချိတ်ဆွဲထားသည့် ပြည်ပမှ နံရံဆေးရေး ပန်းချီလက်ရာ များကို တမေ့တမော ငေးနေရှာသော အလင်္ကာမယ် နောက်မှ မင်းသားလေး ရောက်လာသည်။

ပန်းချီကားထံ အာရုံရောက်နေသော သူမ မသိလိုက်ပါ။ စကြာဒီပ မင်းသား ချောင်းဟန့်ကာ အနား ကပ်လိုက်မှ...

"အရှင်မင်းသား"

ခေါင်းလေးငုံ့ကာ အခစား ပြုလိုက်သည်။ ခေါင်းလေးငုံ့ကာ ခစားနေသော သူမကို...

"နေပါစေ အလင်္ကာ... လာထိုင်ပါ"

ပန်းချီဆွဲရန် မင်းသားနေရာ ဝင်ယူကာ ထိုင်လိုက်သည်။ အလင်္ကာမယ်

လည်း ပန်းချီ ဆွဲသူနေရာလေး ထိုင်လိုက်သည်။

ဖြူဝင်းစိုပြည်သော အသားရောင်နှင့် လိုက်ဖက်စွာ နီညိုရောင် မင်း
ဝတ်စားနှင့် ထိုလူသားက ဦးစွာ အလင်္ကာမယ့် ရင်အစုံကို လှုပ်ခတ်စေခဲ့
သည်။

ထိုတစ်နေ့လေးက ပန်းချီဆွဲရင်း ကုန်ဆုံးခဲ့သည်။

"အလင်္ကာမယ်"

"အမိန့်ရှိပါ မင်းသား"

"ဒီပုံလေးက အသက်ဝင်လွန်းလှတယ် အလင်္ကာမယ် ... ငါ့ကိုယ်တော်
နှစ်သက်တော် မူတယ်"

"နှစ်သက်မှု အတွက် ဝမ်းသာကြောင်းပါ မင်းသား"

ပုံတူဆေးပန်းချီကား စူးစိုက်ကြည့်ကာ သဘောမကျပဲ မနေနိုင်ဖြစ်နေ
သော အိမ်ရှေ့စံ မင်းသား။

"အလင်္ကာမယ်"

"အမိန့်တော် နာခံလျက်ပါ မင်းသား"

အလင်္ကာမယ် ဟုတ်တယ် ဒီနာမည်လေးကို ငါ့ကိုယ်တော် နှစ်သက်နေမိ
ပြီ။ အမြဲ ခေါ်ချင် နေမိပြီ။ ထိုအရွယ်က ရင်ခုန် စိတ်လှုပ်ရှား ဆော့ကစားတဲ့
ဆယ့်ရှစ်နှစ် အရွယ်လေးရယ်ပါ။

"ဒီနန်းတော်ကို အတူ လျှောက်ကြည့်ကြမလား"

"မဝံ့ရဲကြောင်းပါ အရှင်မင်းသား"

စကြာဒီပမင်းသားက စိတ်မြန်သူပီပီ အလင်္ကာမယ့် လက်လေးကို ဆွဲ
လိုက်ကာ...

"ငါ့ကိုယ်တော်တော့ အလင်္ကာမယ်နဲ့ အတူနေဝင်ချိန်ကို ကြည့်ချင်တယ် သွားမယ်"

မင်းသား လက်ထဲမှ အလင်္ကာမယ် ရုန်းထွက်ကာ...

"မဝံ့ရဲကြောင်းပါ မင်းသား... နေဝင်ချိန်ကို ဖခင်ထံ ပြန်ရပါဦးမယ်"

"မင်းနဲ့အတူ နေဝင်ချိန်ကို မကြည့်လိုက်ရရင် ငါ့ကိုယ်တော် သေပစ်မယ်"

ခြိမ်းခြောက်ကာ ခါးပတ်ကြိုး အတွင်းမှ ဝါးဖြင့် လုပ်ထားသော ဓား အသေးလေးကို ထုတ်လိုက်သည်။

"အရှင်မင်းသား ... ကျွန်တော်မျိုးမ မလွန်ဆန်ဝံ့ပါဘုရား အမိန့် နာခံပါ့ မယ် အရှင်မင်းသား"

အလင်္ကာမယ် စကားကြောင့် ပြုံးကာ ဓားလေးကို ပြန်သိမ်းလိုက်သည်။
ထို့နောက်အတူ နန်းတော်အတွင်း လျှောက်ကစားရင်း နေဝင်ချိန် အတူ ကြည့်ခဲ့ကြသည်။

ထိုကဲ့သို့ မင်းသားနှင့် အလင်္ကာမယ်သို့ ရင်းနှီးခြင်း အစပျိုးခဲ့ကြသည်။

အပိုင်း-၂

မကျန်းမာသော ဖခင်အိုအတွက် ယနေ့အတွက် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ် ပေးနေသော အလင်္ကာမယ်။

"မမလေး ... ကျွန်မပဲ ချက်လိုက်ပါ့မယ် မမလေး အနားယူလိုက်ပါ"

"ရပါတယ်အမိ ... အစ်မတော် ကိုယ်တော်တိုင် ချက်ပြုတ်ချင်မိလို့ရယ်"

တားမရတဲ့ အဆုံးမို့ အိမ်တော် အစားအသောက် ချက်ပြုတ်သူလည်း ထွက်သွား လေတော့သည်။

အလင်းရောင် အပြည့်ရသော မီးဖိုခန်း၌ ချက်ပြုတ်နေစဉ် လူရိပ် ဖြတ် ပြေးသွားဟန် သဏ္ဌာန်ကြောင့် အလင်္ကာမယ် ပြေးထွက်လာလိုက်သည်။

"အသင် ဘယ်သူလဲ အဘယ်ကြောင့် ခိုးဝှက် ပုန်းခိုနေရသလဲ အသင် ထွက်လာပါ"

အသံတို့က တိတ်ဆိတ်ဆဲ။ တစ်ဖက်နေရာသို့ ထိုလူအား ရှာဖွေရန် ချိုး ကွေ့လိုက်စဉ်။ တစ်နေရာမှ မိမိ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ဆွဲခံလိုက်ရသည့် ခံစား ချက်...

"အို အမေ"

"အသင် ဘယ်သူလဲ ရိုင်းစိုင်းလှတဲ့ အပြုအမူနဲ့ ဘယ်သူ..."

အမေးစကားနှင့်အတူ ထိုလူသားအား မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်တော့...

"အို အရှင်သား"

အလင်္ကာမယ် နှုတ်မှ အရှင်သားဟု ရေရွတ်လိုက်သဖြင့် မင်းသားလေး

သည် အလင်္ကာမယ် နှုတ်ခမ်းကို လက်ဖဝါးဖြင့် ဖိအုပ်လိုက်ကာ...

"တိုးတိုးနေ အလင်္ကာမယ် ..."

"အရှင်မင်းသား ဘာကြောင့်ခုလို အရပ် ဝတ်စားကို ဆင်ယင်ခဲ့တာလဲ ... အရှင်သား"

"နန်းတော်ထဲမှာ အလင်္ကာမယ်မှ မရှိတာ ငါ့ကိုယ်တော်လည်း ပျင်းတာ ပေါ့"

အရှင်မင်းသား စကားကြောင့် ပြုံးမိသည်။

"ခုလို အရပ်ဝတ်နဲ့ ထွက်လာတော့ ပြစ်ဒဏ် မသင့်ဘူးလား အရှင်"

"ဖခမည်းတော်သာ မသိရင် ဘာပြစ်ဒဏ်မှ မရှိပါဘူး"

"ဒါဟာ ခိုးပြီးလုပ်တဲ့ ပြစ်ဒဏ်ပဲ အရှင်သား"

အလင်္ကာမယ်ကို စိတ်မရှည်ဟန်လေးဖြင့် ကြည့်ကာ...

"ထားလိုက်ပါတော့ ဒါတွေအတွက် စိတ်အညစ်မခံပါနဲ့ ... ဒီထဲမှာ ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ အလင်္ကာမယ်"

မီးဖိုခန်းဘက် လက်ညှိုးလေးထိုးကာ မေးနေသောကြောင့်...

"ကျွန်တော်မျိုးမ ဖခင်အတွက် ကျန်းမာရေးနဲ့ ကိုက်ညီတဲ့ အစားအသောက်ကို ချက်နေတာပါ"

စကားအဆုံး မင်းသားလေးသည် ချက်ချင်း မီးဖိုခန်းထဲ ပြေးဝင်သွားသည်။

"အရှင်မင်းသား အရှင်မင်းသား"

"အလင်္ကာမယ် ခုလိုချိန်မှာ အရှင်မင်းသားလို့ ခေါ်နေတာက ငါအိမ်ရှေ့စံကို သေဒဏ် ကျစေဖို့ အတွက်လား"

"မရည်ရွယ်ပါဘူး အရှင်"

"ဒါဖြင့်ရင် ဒီပလို့ပဲခေါ်ပါ ခုလို အချိန်မျိုးမှာ"

"မဝံ့ရဲကြောင်းပါ အရှင်မင်းသား"

မင်းသားအရှေ့ ခေါင်းလေးငုံ့ကာ ပြစ်ဒဏ်သင့်မည် စိုး၍ အသနား ခံလာတော့ အလင်္ကာမယ့် မေးဖျားလေးကို လက်လေးဖြင့် အသာအယာ မော့ကာ...

"ငါမင်းရဲဒီပပြည့်ရှင် မင်းကြီးရဲ့သား ... အိမ်ရှေ့စံ စကြာဒီပမင်းသားဟာ ဒီပြည်အတွက် အိမ်ရှေ့စံ ဆိုပေမဲ့ အလင်္ကာမယ့် အတွက်တော့ သာမန် အရပ်သား သူငယ်ချင်းရယ်ပါ ခေါ်ပါ အလင်္ကာ ... ဒီပလို့ပဲခေါ်ပါ ပြီးတော့ လွတ်လပ်စွာနေထိုင်ပါ ... အရပ်သားတွေ နေသလို ကိုယ်တော်လည်း နေချင်တယ်"

မင်းသား စကားအဆုံး အလင်္ကာပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ပြောလို့လည်း ပြီးပြီဟူသော ပုံစံဖြင့် အလင်္ကာ ချက်ထားသော မြေအိုးများကို မင်းသား အိုးအဖုံးများ ဖွင့်ကာ လှန်လှော နေတော့သည်။

"မွေး နေတာပဲ ... ဒါတွေ အလင်္ကာ ချက်တာလား"

"ဟုတ်ပါတယ် အရှင်... အို ဒီပ"

"ကိုယ်တော် သုံးဆောင်ချင်တယ်"

"ရှင်.... အရှင်... ဒီပက စားသုံးကြည့်ချင်တယ်လို့ ပြောတာလား"

အလင်္ကာ့ စကားကြောင့် ခေါင်းလေးကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်ကာ ပြုံးပြုံးကြီး လုပ်နေတော့သည်။

အလင်္ကာလည်း ကြောက်ကြောက်နှင့် ဖခင်အတွက်ရယ် အရှင်မင်းသား အတွက်ပါ ထမင်းဟင်းများ ခူး၍ အိမ်အတွင်းဘက် သယ်ယူလာလိုက်

သည်။

"အဖေ"

"ဝင်လာလေ သမီး"

ထမင်းဝိုင်းလေးကို သမီးတစ်ဦးတည်း မဟုတ်ပဲ နံဘေးမှ အမျိုးသား တစ်ဦးကပါ ပါနေသောကြောင့် ထိုင်နေရင်းမှ ဖခင်ဖြစ်သူ လန့်သွားပုံရ သည်။

"သမီး အလင်္ကာမယ်... ဒီလူငယ်က ဘယ်သူတုံးကွဲ့"

စားပွဲဝိုင်းလေးချပြီး ဖခင်စကား ဖြေမည့်ဟန် ပြင်ကာရှိသေး အရှင့်သား က သွက်လက်စွာ စားပွဲကိုချ၍ အဖေ့နား ထိုင်လိုက်သည်။

"အလင်္ကာမယ့် အပေါင်းအသင်းပါ ဖခင် ... ကျွန်တော်မျိုး အမည်က ဒီပ ပါ ဖခင်... မနက်စာကို အတူ သုံးဆောင်ခွင့်ပြုပါ ဖခင်"

အရပ်သားတွေထက် ယဉ်ကျေးစွာ ပြောဆိုနေသော ထိုလူငယ်ဟာ သာမန်လူကဲ့သို့ မဖြစ်နိုင်ဟု ဖခင်ဖြစ်သူ တွေးမိသည်။ စားသောက်ပွဲပင် ရောက်နေပြီမို့ ငြင်းဆန်ရန်လည်း မသင့်ပေ။ ထို့ကြောင့် ထိုလူငယ်အား ခွင့် ပြုလိုက်ရသည်။

"သုံးဆောင်ပါကွယ်"

သုံးဦးတန်းတူ မနက်စာ သုံးဆောင်ကြသည်။

အလင်္ကာမယ့် လက်လေးက ဘုရားပေးသော လက်ပင်ဖြစ်မည်။ ပန်းချီ ဆွဲရာတွင်လည်း သူမတူအောင် တော်လွန်းသည်။ ချက်ရေး ပြုတ်ရာမှာ လည်း အရသာ ထူးကဲလွန်းသည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖခင် မနက်စာအတွက်"

ဖခင်ဖြစ်သူမှာ ပြုံးလို့သာ နေနေသည်။

"ရွှေမြို့တော်ဈေးထဲ ကျွန်တော်မျိုး လျှောက်ကြည့်ချင်ပါတယ် ဖခင် ... အလင်္ကာမယ့်ကို ခေါ်ဆောင်ခွင့် ပြုပါ"

သမီးဖြစ်သူကို စိတ်မချပေမဲ့ လူငယ်လေးမှာ ရည်မွန်လွန်းတာက တစ်ကြောင်း၊ ငြင်းနိုင်ဖွယ် မရှိတာက တစ်ကြောင်း၊ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

"အချိန် မလင့်စေနဲ့ကွယ်"

ဖခင်၏ ခွင့်ပြုမိန့်ကြောင့် အလင်္ကာမယ့် လက်ကိုဆွဲကာ ရွှေမြို့တော်၏ အကြီးကျယ် ဆုံးသော ဈေးထဲသို့ လာခဲ့ကြ သည်။

"နန်းတွင်းမှာ လူနည်းပြီး မွန်းကျပ်လွန်းတယ် အလင်္ကာ ခုလို ဘဝလေးကို မြတ်နိုးမိတယ် အလင်္ကာမယ့်တို့ ဘဝလေးက သိပ်ကို လွတ်လပ်တာပဲ"

"လူတန်းစားပေါင်းစုံရှိတဲ့ ဒီလိုနေရာထက် မြင့်မြတ်တဲ့ နေရာမှာပဲ နေထိုင်တာ အရှင် ... ဒီပအတွက် အကောင်းဆုံးပါ"

အလင်္ကာမယ့်၏ ချိုလွင်လွင် အသံလေးကို ကျွန်တော်မျိုး စွဲမက်နေပြီလား။ သူမ စကားလုံးတိုင်းက စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ ကောင်းလွန်းသည်။

"ဒီနေ့လေးကို မမေ့တော့ဘူး အလင်္ကာမယ့် ဘဝမှာ ပထမဆုံးသော ခံစားဖူးတဲ့ လွတ်လပ်မှုကို နှစ်သက်နေမိတယ်"

"အမြဲတမ်း လွတ်လပ်ဖို့တော့ မကြိုးစားသင့်ပါ ... ကြာရင် ပြစ်ဒဏ် သင့်ကုန်ပါလိမ့်မယ်"

ပြစ်ဒဏ်ကို အလွန်ကြောက်သော အလင်္ကာကိုကြည့်ကာ မင်းသား ပြုံးလိုက်သည်။

ထိုအပြုံးက အရမ်းလှသည်။ မြို့ဈေးတစ်လျှောက် ပျော်ပါးစွာ လျှောက်လည် ခဲ့ရသည်ကို မင်းသားပင် မဟုတ် ကျွန်တော်မျိုးမလည်း မေ့နိုင်တော့

မည် မဟုတ်ပါ အရှင်။

နန်းတော်ထဲသို့ မည်သည့် အကြောင်းနှင့်မှ အလင်္ကာမယ် မရောက်လာ တော့ပါ။ သို့ပါသောကြောင့် အရှင်သားလည်း ပိုလွမ်းလာသည်ဟု ဆိုရ မည်။ နန်းတော်အတွင်း အလင်္ကာမယ် ပုံရိပ်များသာ မြင်ယောင်နေသည်။

ထို့ထက် ပိုဆိုးသည်က ဆယ့်ရှစ်နှစ်တာ စားသုံးခဲ့သည့် နန်းတွင်း စားတော်ကဲ လက်ရာများ ကိုပါ အရသာ မတွေ့တော့ပေ။ ဖခမည်းတော် အပြစ်ဒဏ် ကြောက်သဖြင့် အပြင်လည်း ခိုးမထွက်ရဲ။ ထိုစိတ်နှင့် မင်းသား လေး မလန်းဆန်း ဖြစ်နေသည်ကို ခမည်းတော်ဖြစ်သူ မင်းရဲဒီပ ပြည့်ရှင် မင်းကြီး သတိထားမိလာသည်။

"မင်းကြီး ကြွချီတော် မူလာပါတယ် အရှင်မင်းသား"

ငေးဝိုင်း၍ အဝေးကိုသာ ငေးနေသော သားတော်အနား မင်းကြီး ချဉ်းကပ် လိုက်သည်။

"သားတော် ဘာများ စိတ်အလိုမကျလို့လဲကွဲ့"

"ဖခမည်းတော်ကို သားတော် ခစားပါတယ်"

ခါးလေး ညွတ်ခေါင်းလေးငုံကာ ခစားသော သားတော် ပခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ...

"စိတ်တော် မရွှင်မလန်းနဲ့ ဘာကို အလိုရှိနေတာလဲ သားတော်အိမ်ရှေ့စံ"

ဖခမည်းတော်ကို စိုးကြောက်၍ မတောင်းဆိုရဲပါ ။

"နန်းတော်အတွင်း ကစားတာလည်း မတွေ့တော့ဘူး သားတော် အပေါင်းအသင်း မင်းသားတွေ ကိုလည်း သားတော် မတွေ့တော့ဘူး ဘာ ဖြစ်တာလဲ ခမည်းတော်ကို ပြောမှ အလိုတော် ဖြည့်ပေးနိုင်မှာ"

"သားတော် အရသာရှိတဲ့ မနက်စာ ညစာကိုသာ သုံးဆောင်လိုတယ် ခမည်းတော်"

သားတော် စကားကြောင့် မင်းကြီး မျက်မှောင် ကြုတ်လိုက်ကာ...

"ခုစားတော်ကဲ အချက်အပြုတ်တွေကို သားတော် အရသာ မတွေ့လေ သလား မင်းသား စားတော်ပွဲကို ခုလိုပဲ အရသာ ဖျက်ရလေသလား ဘယ် ငမိုက်သားလဲ"

ဖခမည်းတော် မေးခွန်းကြောင့် မင်းသားလေးမှာ ပျာပျာသလဲ...

"မဟုတ်ပါဘူး ခမည်းတော် အရသာတို့က ကောင်းလှပါတယ် သို့သော်..."

စကားစ ရပ်သွားသဖြင့်...

"ဘာများ အကြောင်း ရှိလေသလဲ ဒီလိုဆို"

"သားတော် အလိုရှိတဲ့ စားတော်ကဲကို ဆင့်ခေါ်ပေးပါ ခမည်းတော် သူ ချက်တာကိုမှ မစားရလျှင် သားတော် သေပါလိမ့်မယ်"

ကလေးဆိုးလေးလို ဆိုးနေသော မင်းသားလေး စကားကြောင့် မင်းကြီး အားပါပါလေး ဟားတိုက်ရယ်မိသည်။

"ဟား ဟား ဟား ဟား ... ဟား ဟား ဟား သားတော်"

မဆိုစလောက် တောင်းဆိုရုံဖြင့် အလိုတော် ပြည့်မည်ကို စိတ်အပင်ပန်းခံ ညှိုးမှိုင်နေသော ကလေးသဖွယ် အပြစ် ကင်းစင်လှသည့် သားတော်။ အသက်ပါ သေလိမ့်မည်ဟု တောင်းဆို လာသဖြင့် ပိုသဘောကျရသည် ။

"အဘယ်ကြောင့် ရယ်ပါသလဲ ခမည်းတော်"

"သားတော် ဆန္ဒပြည့်စေရမယ် သားတော်"

သားတော်လေးကို နှစ်သိမ့်ကာ စားတော်ကဲ နေရပ်ကိုမေး၍ သားတော်

အဆောင်ထဲမှ မင်းကြီး ပြန်ကြွခဲ့သည်။

တစ်ဆက်တည်း အမိန့်ပေးကာ သားတော် အလိုရှိ စားတော်ကဲကို နန်းတွင်းသို့ အခစားဝင်ရန် အမိန့်ချလိုက်သည်။

"အလင်္ကာမယ်... ပြည့်ရှင်မင်းတရားကြီး၏ အမိန့်တော်ပါတယ် အမိန့်တော် နာခံစေ"

အိမ်အပြင်ဘက်မှ မင်းချင်းများ၏ အသံကြောင့် အလင်္ကာမယ် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။ ဟိုတစ်နေ့က အရပ်ဝတ်စုံနှင့် မင်းသား၏ အကြောင်းကို သိသွားလေသလားဟု တွေးကာ အိမ်ရှေ့ထွက်၍ အမိန့် နာခံလိုက်သည်။

"မနက်ဖြန် အရုဏ်တက် အချိန်အခါ၌ နန်းတော်သို့ ဘုရင့်စားတော်ကဲ အဖြစ် အခစားဝင်စေ ဘုရင့် အမိန့်တော်"

အမိန့်အဆုံး အလင်္ကာ တုန်လှုပ်သွားသည်။ နန်းတွင်းသူ ဖြစ်လျှင် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မြို့တော်ထဲ လာရမည် မဟုတ်။ နန်းတွင်း၌သာ သေသည့်တိုင် နေထိုင်သွားရမည်။

အမိန့်စကားကြောင့် အိမ်ထဲမှ ဖခင်အိုက ပြေးထွက်လာကာ...

"အဘယ်ကြောင့် ကျွန်ုပ် သမီးတော်ကိုမှ သိမ်းသွင်းရပါသလဲ ကျွန်ုပ်ဘဝမှာ ထိုသမီး တစ်ယောက်သာ ရှိပါတယ် အမိန့်အာဏာ ရုတ်သိမ်း ပေးတော်မူဖို့ တောင်းဆိုပါတယ်"

"ဘုရင့်အမိန့်ကို လွန်ဆန်ရင် သေဒဏ်သင့်တယ်ဆိုတာ အသင် မသိလေသလား"

ကိုယ်ချင်းစာတရား လားလားမှ မရှိသူနှယ် ပြောလာသော မင်းချင်း

စကားကြောင့် ခူးထောက် ခစားနေသော ဖခင်နား ပြေးကပ်ကာ...

"ချမ်းသာပေးပါ အချင်းတို့... ကျွန်တော်မျိုးမ ဖခင်ကို အသက် အန္တရာယ် မပြုပါနဲ့"

အသနားခံရင်း နံဘေးမှ ဖခင်ကိုကြည့်တော့ မျက်ရည်များနှင့် ပြန်ကြည့် လာသည်။ အို အဖေ ငိုနေပြီ ။

"သမီးအတွက်နဲ့ အဖေ မငိုပါနဲ့အဖေ ... အမိန့်တော် နာခံလျက်ပါ"

မင်းချင်းတို့ ထွက်သွားတော့ အဖေ့ကို တွဲထူလိုက်သည်။ စကား တစ်ခွန်း မှ မပြောတော့ပေ။

"တကယ်ပဲ သွားတော့မှာလား သမီး ဝေးနေရတာထက် အဖေတို့ အသက် သေသွားတာက ပိုမြတ်ပါတယ်"

"သမီးကြောင့်အဖေ မသေရပါဘူး ... သမီး စောင့်ရှောက်မှာပါ စိတ်မပူပါ နဲ့ အဖေ ... နန်းတော်ထဲမှာ သမီး အားကိုးလို့ရမယ့်သူ ရှိပါတယ် ... သမီး အသနားခံရင် ပြန်လာရမှာပါ သူက သမီးကို သိပ်ခင်တယ် အဖေ"

မျှော်လင့်ချက် အလင်းတန်းလေးကြောင့် ဖခင်က ပြုံးကာ...

"အဖေ စောင့်နေမယ် သမီး"

မင်းသားအားကိုးနှင့် ပြန်ထွက်မည်ဟု အသနားခံမည့် အတွေးက မှား နေသည်ကိုတော့ ကျွန်မ မသိခဲ့ပါ ။

ထိုသို့နှင့် မနက် အရုဏ်မတက်ခင် နန်းတော်တွင်းသို့ လာခဲ့လိုက်သည်။ ဦးစွာ မင်းကြီးကို အခစား ဝင်သည်။ စားတော်ဆောင်ဘက် အထိန်းတော်၏ ပို့ဆောင်မှုဖြင့် ရောက်လာသည်။

တစ်မနက်လုံး မင်းကြီးစားသုံးသော စားတော်များကို လေ့လာရင်း အရှင် မင်းသားကို အသနားခံရန် မျှော်နေမိသည်။

အလင်္ကာမယ်က မျှော်နေသလို တစ်ဖက်မှ အရှင်မင်းသားက အပျော်များ နှင့် မနက်ခင်းကို နိုးထခဲ့သည်။ မင်းသားလေး အဆောင်ထဲမှ ပြေးထွက် လိုက်သည်။

"အရှင်မင်းသား အရှင်မင်းသား ... ရာဇဏူဇန္ဒြေ ထိန်းပါဦး အရှင် မင်းသား"

အထိန်းတော် စကားများကိုပင် နားမထောင်ပဲ မင်းသားလေးသည် စား တော်ဆောင်ဘက် ပြေးလာနေသည်။ ချက်ပြုတ်ရေးရာ စီစဉ်နေသော အဆောင်၌ အလင်္ကာမယ်ကို တွေ့လိုက်သည်။

"အလင်္ကာမယ်"

"အို အမေ... အို အရှင်မင်းသား"

အနောက်ဘက်မှ ရုတ်တရက် ရောက်လာသူက အိမ်ရှေ့စံမင်းသား ဖြစ် နေသဖြင့် အမြန်ခစား လိုက်သည်။

"အရှင်မင်းသား"

"ဘာများလဲ အလင်္ကာမယ် ... ဒီမနက်တော့ အလင်္ကာလက်ရာ စားပွဲကို သုံးဆောင် ရတော့မယ်"

ပြုံးပျော်နေသော မင်းသားလေးကို အထိန်းတော်ကြီး ကြည့်ကာ သဘော ကျနေတော့သည်။

"အရှင်မင်းသားကို အသနားခံ လျှောက်ထားစရာ ရှိပါတယ် အရှင် မင်းသား... ကျွန်တော်မျိုးမကို နန်းတော်အပြင် ပြန်ထုတ်ပေးပါ မင်းကြီး အမိန့်ကို မလွန်ဆန်ရဲပါသဖြင့် လာရောက်ခဲ့ခြင်းပါ ... ကျွန်တော်မျိုးမမှာ ဖခင်အိုကို ပြုစုရပါဦးမည် မင်းကြီးကို ပြန်လည် လျှောက်တင်ပေးပါ"

အလင်္ကာမယ် စကားကြောင့် အရှင်မင်းသား မျက်နှာ ချက်ချင်း ဆိုသလို

ပျက်သွားသည်။ ထိုဆန္ဒက မင်းကြီးဆန္ဒ မဟုတ်ပါလေ။ ငါ့ကိုယ်တော်တိုင် ဆန္ဒရယ်ပါ။ ။

"စိတ်မပူပါနဲ့ အလင်္ကာ"

ချက်ချင်း အလင်္ကာရှေ့မှ ထွက်လာကာ ဖခမည်းတော် နန်းဆောင်ဘက် လှမ်းလာ၍ ခမည်းတော်ထံ အခစား ဝင်လိုက်သည်။ အလင်္ကာမယ့်ကို ပြန် ပို့ရန် လျှောက်တင်သည်တော့ မဟုတ်။ အလင်္ကာမယ်၏ ဖခင်အိုထံ နန်းတွင်း ဆေးဆရာနှင့် အိမ်တော်အကူ ပို့ပေးရန် တောင်းဆိုခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

* လိုချင်တပ်မက်မှုကို ပြောပါဆို...

* အလင်္ကာမယ်သည်သာ တပ်မက်ဆုံး အရာရယ်ပါ။

* မြတ်နိုးမှုကို ပြပါဆိုလျှင်...

* အလင်္ကာနှင့် ပတ်သက်သည် ဟူသမျှ မြတ်နိုးရာရယ်ပါ။

* ထိုသို့နှင့် ချစ်ခြင်းသို့ စတင်မွေးဖွားရာ...
